

ann petersen

in:

MASSAGESALON

(service im souterrain)

volkse komedie door erich bleich, vertaald en geregisseerd door bert champagne.

zelden werd een stuk geschreven met zoveel relativerende humor, een stuk dat tegelijk zo indringend is, zo origineel van vorm en inhoud, zo verbijsterend eerlijk en recht voor de raap!

maria caspari, een dame van middelbare leeftijd, heeft de leiding van een hypermodern massagesalon in een ondergrondse galerij van een nieuw centraalstation, ergens in een grootstad.

de toeschouwer, in de ban van haar ongeëvenaarde vertelkunst, krijgt een stoet te zien van haar klanten en medewerkers, om de haverklap doorspekt met pikante en kleurrijke onthullingen over haar nogal bewogen verleden. wat we te horen krijgen, is niet altijd even stichtend, maar daarom niet minder komisch. en al verlaten we het theater met een lachkramp, toch blijft een soort schuldgevoel achter omdat we het gevoel hebben dat we stiekum bij de buurvrouw in het familie-album en in de lingeerikast gesnuffeld hebben. „MAS-SAGESALON” is weer een van de zeldzame hoogtepunten uit het moderne komedierepertoire van de betere soort.

ann petersen is ongetwijfeld één van vlaanderens meest geliefde actrices, vermaard van zowel theater (kvs), tv-feuilletons (slisse en cesar), als films (home, sweet home, en jambon d'ardenne). haar veelzijdig talent wordt ook door buitenlandse producers en regisseurs op prijs gesteld. nu reeds spreekt men van de vlaamse simone signoret.

speeldata: 20,22,26,27,29 april, en 3,4, mei, telkens om 20.30 u.

de toegangsprijs bedraagt uitzonderlijk 200 fr.

massagesalon is geldig voor de abonnementen.

reservatie is aanbevolen.

enkele persstemmen:

...voor wie aan een ontspanningskuur toe is en graag lacht...

...ze zit bij wijze van spreken bij de toeschouwers op de schoot...

...een minutenlang, overweldigend staand applaus...

ann petersen heeft één grote hobby: schilderen, o.m. op zijden stoffen. zij was graag bereid enkele werken tijdens de voorstellingen tentoon te stellen.

Rudy Geldhof toneelauteur Brugs teater

1984 is me het jaartje wel geweest: een stadsschouwburg die nog steeds niet optimaal functioneert, mijn teatertje De Kelk dat zijn subsidie is afgepakt en dus werd genoodzaakt om te gaan samenwerken met een ander teater (Poezien), een lot dat Teater 19 al eerder onderging (samenwerking met Arca). En de Korre? Die hebben de rode kaart gekregen: in januari '85 wordt beslist of ook zij al dan niet hun subsidie zullen verliezen. En tenslotte: mijn nieuw stuk „De Zwarte Kant van het elfort”: wegens geldgebrek heeft producent Jaak Vissenaeren dit nogal prestigieus teatermenentje tot zomer '85 moeten uitstellen. Een donker jaar dus voor de Brugse teatermakers en -liefhebbers.

Welke rol speelt de overheid in dit alles? Het stadsbestuur bijvoorbeeld? Ach, de stad Brugge

doet soms wel eens iets, de hallen die mochten bespeeld worden door mijn Vrije Madam, was een prettig initiatief, maar Brugge blijft in de eerste plaats de toerist opvrijen, teater is nooit zijn hoofdbekommernis geweest. In tegenstelling tot de provincie heeft de stad Brugge bij voorbeeld geen subsidiëeringsnormen. Men geeft maar wat, lukraak, zo weinig mogelijk. Een schepen van cultuur die daar verandering zou willen inbrengen, zal haar op zijn tanden moeten hebben: hij zal niet alleen moeten opboksen tegen een traditie van onverschilligheid, maar ook tegen een vaak nukkige administratie.

Zijn de beleidsmensen in Brugge onmachtig of onwillig om iets te doen aan het mank lopende Brugse teaterleven, in Brussel wordt het spel compleet schaamteloos gespeeld. Want dit is de toestand: Poma heeft ieder jaar minder centen te verdelen onder de teaters. Dus worden er vanaf 1984 een aantal gelijkwideerd. Wie telkens van de subsidielijst moet geschrapt worden, laat hij zich influisteren door zijn fameuze Raad van Advies, een raad van zogenaamde wijzen die tussen haakjes altijd geschitterd heeft door afwezigheid in De Kelk en de Korre. En daar begint de schaamteloosheid: deze raad van „Kultuurminnaars” kleedt de likwidaties in als ging het om de sanering van het nationaal teaterleven, alsof er een visie schuilt achter hun beslissingen. De enige visie die ik ontdek is deze: „Er is ieder jaar minder geld, laten we alvast beginnen met wat kleine teatertjes uit de provincie af te schaffen. De volgende jaren schuiven we wel op in de richting van Brussel en Antwerpen!”

Deze ministeriële politiek van „verdeel en heers” werkt natuurlijk perfect: door druppelsgewijs ieder jaar een aantal teaters af te schaffen, de kleintjes eerst, is alle collegialiteit onder de teaters zoek. Toen de subsidiekraan voor De Kelk en Kroontater Hasselt in 1984 werd dichtgedraaid, konden de andere teaters nauwelijks een vreugdekreet onderdrukken: zij waren voorlopig gered! Maar nu begint het voor sommigen stilaan duidelijk te worden dat het gejubel van vandaag het geweeleklaag van morgen kan worden.